ÖMER SEYFETTİN

FORSA

ÖMER SEYFETTİN

FORSA

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Merhaba Genç Arkadaşımız;
Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine, yazarından çizerine kadar müthiş bir ekibin bıkmadan sıkılmadan, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı bu kitabın her sayfasında bizleri de hatırla!
Çünkü sen bizim hep aklımızdasın…

ISBN : *978-605-9562-36-2*
Sertifika No : *12451*
Genç Hayat : 129
Ömer Seyfettin Dizisi : 2
Kitabın Adı : Forsa
Yazar : Ömer Seyfettin
Çizer : M. Afşin Gürler
Yayın Danışmanı : Adem Kandemir
Editör : Kevser Türkay Kurt
Kapak / İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri - Tarihi : Ankara - 2019
Baskı - Cilt : Ertem Basım
Başkent Organize Sanayi Bölgesi, 22. Cad.
No: 8 Malıköy-Temelli / ANKARA
Tel: (0312) 284 18 14
Sertifika No: 16031

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.gnchyt.com - e-posta: editor@cilekyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

ÖMER SEYFETTİN

FORSA

Genç Hayat

Ömer Seyfettin

Hikâyeci, 1884 yılında Gönen'de doğdu. Harbiye Mektebi'ni bitirdi (1903). Anadolu ve Rumeli'de subay olarak çalıştı (1906-1908). Sonra Selânik ordu merkezinde görev yaptı. "Hareket Ordusu" ile İstanbul'a geldi (1909). 1911'de ordudan ayrıldı ve İstanbul'a yerleşti. Balkan Savaşı çıkınca tekrar orduya alındı. Yanya kuşatmasında Yunanlılara esir düştü. On ay esaretten sonra kurtularak İstanbul'a geldi. 1974'te ikinci defa ordudan ayrıldı. Kabataş Sultanisinde ve İstanbul Erkek Muallim Mektebi'nde öğretmenlik yaptı. Ölümüne kadar öğretmenlik mesleğini sürdüren Ömer Seyfettin,1920 yılında şeker hastalığından İstanbul'da öldü.

Ara sıra şiir yazan Ömer Seyfettin, hikâyeleriyle ün kazandı. Genç Kalemler, Yeni Mecmua, Şair, Büyük Mecmua gibi dergilerde yayımladığı hikâyelerinde ayrı bir dile, milli uyanış, Türk toplumunun özünü oluşturan yerli ve gelenekçi unsurlar, tasvirden çok olaya ve ola-

yı doğuran ilkelere önem verdi. Ağır, ağdalı, Arapça ve Farsça terkiplerle yüklü katışık dile karşı "Yeni Lisan" fikrinin tarafları oldu. Halkın konuştuğu bir dille yazılması gerektiğini savundu.Sade bir Türkçe kullandı. Ziya Gökalp ve Ali Canip Yöntem ile Millî Edebiyatı'n öncülüğünü yaptı.

Türk edebiyatında hikâye türünün yerleşmesini sağladı.Hikâye ve romanlarda gerçekleri olduğu gibi işlemek, olayları göründüğü gibi göstermek amacını güttü. Hikâyelerde halk deyimlerine, fıkra ve masallarına geniş yer ayırdı. Hikâyelerinin konularını çocukluk ve askerî hatıralarından, halkın inançlarından, tarihî olaylardan, halk törelerinden, günlük hayattan, efsanelerden, halk fıkralarından ve toplumun bozuk düzeninden seçti. Sosyal ve siyasî hayatı yansıtmaya çalıştı. Hikâyelerinden toplumun her kesiminden tipler yer aldı. Marazî tiplere, süslü ve renkli tasvirlere itibar etmedi. Genellikle tarih ve toplum konularını işlediği hikâyelerinde düşünceye ağırlık verdi, kimi hikâyelerinde ise duygusallığı öne geçirdi.

İçindekiler

Önsöz 7
Forsa 9
Başını Vermeyen Şehit 19
Kütük 36
Kızıl Elma Neresi? 54
Vire 67
Bir Çocuk: Aleko 87
Gizli Mâbet 128

ÖNSÖZ

Bu kitaptaki hikâyeler,tarihi olayları konu almıştır. Ömer Seyfettin'in bu hikâyeleri, "Eski Kahramanlar" genel başlığı altında yazmıştır. Hikâyeleri kaleme alırken, savaşın ülkede oluşturduğu kötümser havayı gidermeyi, halkın kahramanlık duygularını uyandırmayı, halka umut vermeyi, insanlardaki yurt sevgisini kuvvetlendirmeyi amaç edinmiştir.

FORSA

Akdeniz'in nihayetsiz ufuklarına bakan küçük tepe, minibir çiçek ormanı gibiydi. İnce, uzun dallı badem ağaçlarının alaca gölgeleri sahile inen keçi yoluna düşüyor; ilkbaharın tatlı rüzgârıyla sarhoş olan martılar, çılgın naralarla havayı çınlatıyorlardı.

Badem bahçesinin yanı geniş bir bağdı. Beyaz taşlardan yapılmış kısa bir duvarın ötesindeki zeytinlik, tavadiye kadar iniyordu. Bağın ortasındaki viran kulübenin kapısız girişinden bir ihtiyar çıktı. Saçı, sakalı bembeyazdı. Elleri, ayakları titriyordu. Kamburunu düzeltmek istiyormuş gibi gerindi. Gök kadar sakin duran denize baktı, baktı:

"Hayırdır inşallah!" dedi.

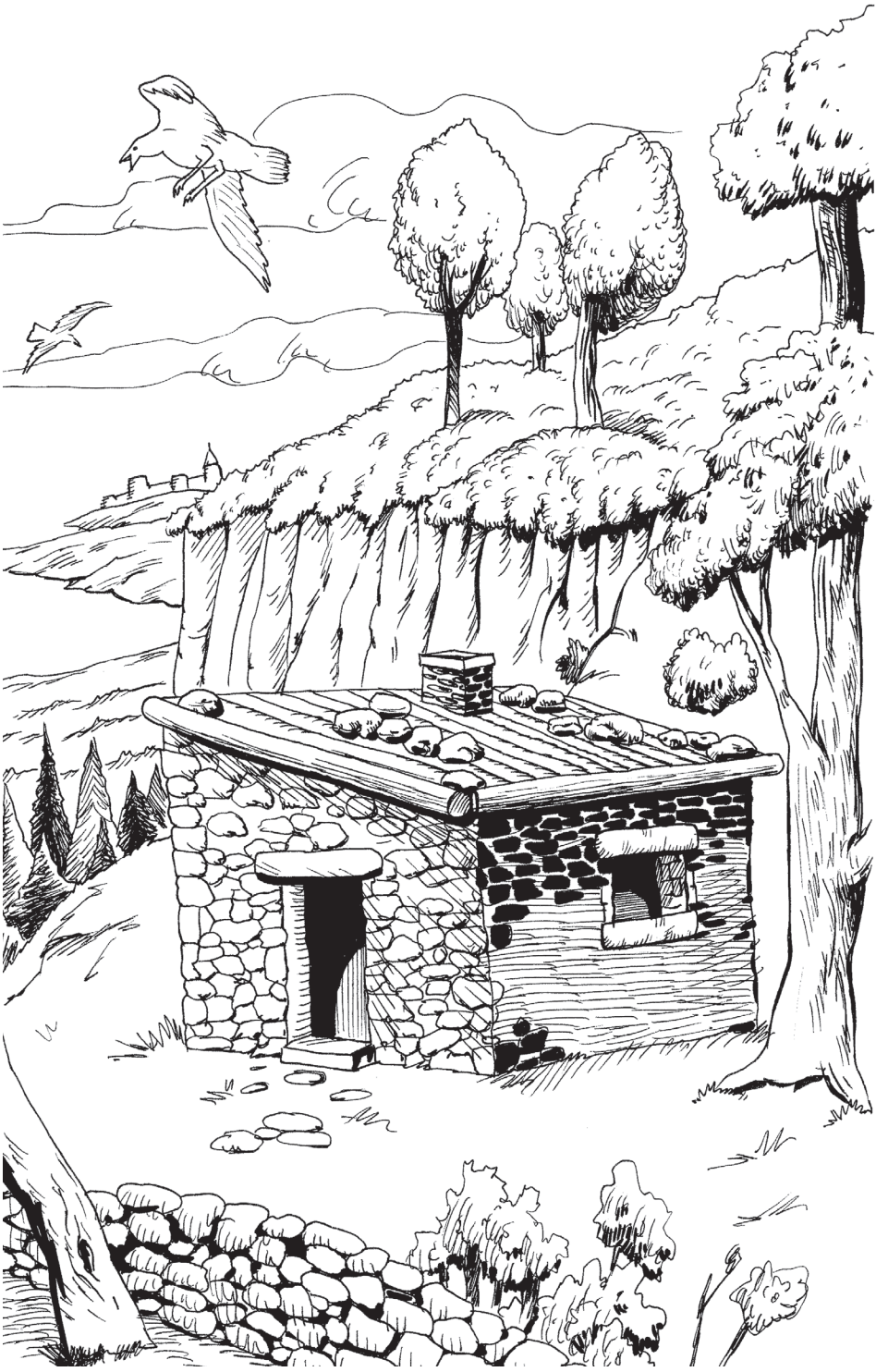
Duvarın dibindeki taş yığınlarına çöktü. Başını iki ellerinin arasına aldı. Sırtında yırtık bir çuval vardı. Çıplak ayakları topraktan yoğrulmuş sanılacaktı. Zayıf kolları kirli tunç rengindeydi.

Tekrar başını kaldırdı. Gökle denizin birleştiği dumandan çizgiye dikkatle baktı. Fakat görünürde bir şey yoktu.

Bu, her gece uykusunda kendini kurtarmak için birçok gemilerin pupa yelken geldiğini gören zavallı eski bir Türk forsasıydı.

Esir olalı kırk seneden ziyade geçmişti. Otuz yaşında dinç, levent, kuvvetli bir kahramanken Malta korsanlarının eline düşmüştü. Yirmi sene onların kadırgalarında kürek çekti. Yirmi sene, iki zincirle ayağından rutubetli bir geminin dibine bağlanmış yaşadı. Yirmi senenin yazları, kışları, rüzgârları, fırtınaları, güneşleri onun granit vücudunu eritemedi. Zincirleri küflendi, çürüdü, kırıldı. Yirmi sene içinde birkaç defa halkalarını, çivilerini değiştirdiler. Fakat onun çelikten daha sert, adaleli bacaklarına bir şey olmadı. Yalnız abdest alamadığı için üzülürdü.

Daima güneşin doğduğu tarafı soluna alır, gözlerini kıbleye çevirir; beş vaktini gizli gizli, işaretle eda ederdi. Elli yaşına gelince korsanlar onu, "Artık iyi kürek çekemez!" diye çıkarıp bir adada satmışlardı. Efendisi bir çiftçiydi. On sene kuru ekmekle onun yanında çalıştı. Allah'a çok şükrediyordu. Çünkü artık bacaklarından mıhlı değildi. Abdest alabiliyor, tam kıblenin karşısına geçiyor, unutmadığı ayetlerle namaz kılıyor, dua edebiliyordu.

Bütün ümidi memleketine, Edremit'e kavuşmaktı. Otuz sene içinde hiç bir an ümidini kesmedi. "Öldükten sonra dirileceğime nasıl inanıyorsam, elli yıl esirlikten sonra da memleketime kavuşacağıma öyle inanırım!" derdi. En şanlı, en meşhur Türk gemicilerindendi. Daha yirmi yaşındayken Tarık Boğazı'nı geçmiş; poyraza doğru haftalarca, aylarca kenar, kıyı görmeden gitmiş; rast geldiği ücra adalardan vergi almış, irili ufaklı donanmaları tek başına hafif gemisiyle berbat etmişti. O zamanlar Türkeli'nde namı dillere destandı. Padişah bile kendisini saraya çağırtmış, maceralarını dinlemişti. Çünkü Hızır'ın gittiği diyarları dolaşmıştı. Öyle denizlere gitmişti ki, üzerinde dağlardan, adalardan büyük buz parçaları yüzüyordu. Oralar tamamıyla başka bir cihandı. Altı ay gündüz, altı ay gece olurdu! Karısını, işte bu senesi bir büyük günle, bir büyük geceden ibaret olan başka cihandan almıştı. Gemisi altın, gümüş, inci, elmas, esir dolu vatana dönerken deniz ortasında evlenmiş; oğlu Turgut, Çanakkale önlerinde doğmuştu. Şimdi kırk beş yaşındaolmalıydı. Acaba yaşıyor muydu? Hayâlini unuttuğu karısı acaba hâlâ sağ mıydı? Kırk senedir, taht yeri İstanbul'un minareli ufku hayâlinden hiç silinmemişti. "Bir gemim olsa gözümü kapar, Kabataş'ın önüne demir atarım." diye düşünüyordu. Altmış yaşını geçtikten sonra efendisi, onu sözde azat etti. Bu serbest

bırakmak değil, sokağa, açlığa, perişanlığa atmaktı. İhtiyar esir, bu viran bağın içindeki harap kulübeyi buldu. İçine girdi. Kimse bir şey demedi. Ara sıra kasabaya iniyor, onun bunun verdiği ekmek parçalarını toplayıp kulübesine dönüyordu. On sene daha geçti. Artık hiç kuvveti kalmamıştı. Hem bağ sahibi de artık kendisini istemiyordu. Nereye gidecekti?

Fakat işte, eskiden beri gördüğü rüyaları yine görmeye başlamıştı. Kırk senelik bir rüya... Türklerin, Türk gemilerinin gelişi...

Gözlerini kuru elleriyle iyice ovdu. Denizin gökle birleştiği yere baktı. Evet, mutlaka geleceklerdi. Buna o kadar emindi ki... "Kırk senedir görülen bir rüya yalan olmaz!" diyordu. Kulübe duvarının dibine uzandı. Yavaş yavaş gözlerini kapadı. İlkbahar bir ümit tufanı gibi her tarafı parlatıyordu. Martıların, "Geliyorlar, geliyorlar, seni kurtarmaya geliyorlar!" gibi işittiği tatlı seslerini dinleye dinleye daldı. Duvar taşlarının arkasından çıkan kertenkeleler üzerinde geziniyorlar, çuvaldan elbiselerin içine kaçıyorlar; gür, beyaz sakalının üstünde oynaşıyorlardı. İhtiyar esir, rüyasında ağır bir Türk donanmasının limana girdiğini görüyordu. Kasabaya giden yola birkaç bölük zabit çıkarmışlardı. Al bayrağı uzaktan tanıdı. Yatanlar, kalkanlar güneşin aksiyle parlıyordu:

"Bizimkiler! Bizimkiler!" diye bağırarak uyandı.

Doğruldu. Üstündeki kertenkeleler kaçıştılar. Limana baktı. Hakikaten kalenin karşısına bir donanma gelmişti. Kadırgaların, yelkenlerin, küreklerin biçimine dikkat etti, şaşırdı, gözlerini açtı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Ellerini göğsüne koydu. Bunlar Türk gemileriydi. Kenara yanaşıyorlardı. Gözlerine inanamadı. "Acaba rüyam devam mı ediyor?" şüphesine düştü. Fakat uyanıkken rüya görülür müydü? Kanaat getirmek için elini ısırdı. Yerden sivri bir taş parçası aldı, alnına vurdu. Evet, işte hissediyordu; uyanıktı, gördüğü rüya değildi. O uyurken, donanma burnun arkasından birdenbire meydana çıkmış olacaktı. Sevincinden, hayretinden dizlerinin bağı çözüldü. Hemen diz çöktü. Kenara çıkan bölükler, ellerinde al bayrak, kalenin etrafına doğru ilerliyorlardı. Kırk senelik bir beklemenin son azmiyle davrandı. Birden kemikleri çatırdadı. Badem ağaçlarının çiçekli gölgeleriyle örtülen yoldan yürüdü. Kenara doğru koştu, koştu. Karaya çıkan zabitler, aksakallı bir ihtiyarın kendilerine doğru koştuğunu görünce;

"Dur!" diye bağırdılar.

İhtiyar durmadı, bağırdı:

Ben Türk'üm oğullar, ben Türk'üm!"

Zabitler onun yaklaşmasını beklediler. İhtiyar, Türklerin yanına yaklaşınca önüne geleni tutup öpmeye başladı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Hâline bakanların hepsi etkilenmişti. Biraz heyecanı yatışınca ona sordular:

"Kaç yıldır esirsin?"

"Kırk!"

"Nerelisin?"

"Edremitli."

"Adın ne?"

"Kara Memiş."

"Kaptan mıydın?"

"Evet..."

İhtiyarın etrafındaki zabitler birbirine karıştı. Bir çığlıktır koptu. "Beye haber veriniz. Beye haber veriniz." diye bağrışıyorlardı. İhtiyarın kollarına girdiler. Kuş gibi deniz kenarına uçurdular. Bir sandala koydular. Büyük bir kadırgaya çıkardılar. Zabitiniçinde onun menkıbelerini bilmeyen, şöhretini duymayan yoktu. Biraz güvertede durdu. Sevinçten kırk senedir hasret kaldığı yurttaşlarını görmekten şaşırmış, aptallaşmıştı. Ayağına bir çarık geçirdiler. Sırtına bir kaftan attılar. Başına bir kavuk koydular:

"Haydi, beyin yayına!" dediler.

ÖMER SEYFETTİN

FORSA

"Hikâyelerini Türk toplumunun özünü oluşturan yerli ve gelenekçi unsurlarından taviz vermeden kaleme alan Ömer Seyfettin, edebiyat tarihimizin önde gelen yazarlarındandır.

Aynı zamanda kısa hikâyeciliğin de kurucusu olan yazarın ***Forsa***, ***Başını Vermeyen Şehit***, ***Kütük***, ***Bir Çocuk Aleko ve Gizli Mabet*** gibi bilinen öykülerini ve daha fazlasını bu kitapta bulacaksınız.

Ustaca kaleme alınmış hikâyelerin satırları arasında gezinirken âdeta zamanda yolculuk yapacaksınız."

www.gnchyt.com

9 786059 562362

twitter.com/gnchyt
facebook.com/gnchyt